

[Undervisningsministeren.]

meste, man kan komme retfærdigheden i denne sag.

Som fru Ellen Strange Petersen sikkert kan tænke sig, kan jeg ikke være enig i de betragtninger, der blev gjort gældende om at satse så ensidigt i støttepolitikken på lånene, som fru Ellen Strange Petersen tilkendegav. Jeg mener ikke, at det ville give de samme muligheder for at udjævne den sociale rekruttering til de videregående uddannelser som den kombination af stipendier og lån, vi kender i dag. Jeg må tilstå, at jeg kan ikke helt forstå den skræk, fru Ellen Strange Petersen lagde for dagen i anledning af det meget beskedne beløb, som administrationen af denne ordning koster. Når fru Ellen Strange Petersen tager i betragtning de kauteler, der er på systemet, således som de er beskrevet i fremsættelsestalen, synes jeg heller ikke, at betegnelsen posekigteri er helt rimelig.

Jeg takker hr. Brøndlund Nielsen for tilslutningen og hr. Samuelsen ligeledes og skal helt afholde mig fra at kommentere hr. Samuelsen betragtninger over merbevillingernes størrelse nu og tidligere. Jeg kunne godt nævne, at merbevillingerne i denne regeringsperiode har ligget 90 pct. over merbevillingerne i den sidste regeringsperiodes sidste år, men det skal jeg afholde mig fra.

Fru Kristine Heltberg nævnte, at der kunne være sociale problemer forbundet med uddannelsesstøttens bortfald samtidig med undervisningspligtens ophør, og da i særlig grad når man udvidede undervisningspligten. Dertil vil jeg kun sige, at der er jo ingen, der siger, at dette synspunkt, at uddannelsesstøtten skal bortfalde med undervisningspligtens udvidelse, er et synspunkt, der skal fastholdes ved en yderligere udvidelse af uddannelsespligten. Endelig gør jeg opmærksom på, at dér, hvor der foreligger særlige trangstilfælde, for så vidt angår familier, der har børn inden for undervisningspligten, er der muligheder for støtte

over de sociale ydelser. Endelig vil jeg da godt sige, at jeg føler mig ikke helt overtydet om, at den sociale trang kan måles på antallet af job som bydreng og lignende beskæftigelser for skoleelever.

Jeg forstår helt de betragtninger, der er gjort gældende om 28 års grænsen. Det er også rigtigt, som fru Kristine Heltberg sagde det, at der ville være ekstraomkostninger knyttet til at ophæve den, ekstraomkostninger, som jeg ikke føler mig overbevist om ville bidrage til en større social udligning på dette område. Men 28 års grænsen i sig selv er ikke rigtig rimelig; jeg forstår helt de betragtninger, der blev gjort gældende i den forbindelse, og jeg vil også meget gerne se på spørgsmålet. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at for dem, der er fyldt 23 år, findes der jo visse støttemuligheder, både for så vidt angår stipendier og lån, selv om de er mere begrænsede.

Jeg har allerede kommenteret de synspunkter, der blev fremført om den skattepligtige indkomst som tilskudskriterium, og skal ikke gøre yderligere bemærkninger hertil. Det er muligt, at der kan findes en fornuftig løsning på de grænseproblemer, som fru Kristine Heltberg var inde på, og dem vil jeg da gerne se på, men ellers er det min fornemmelse, at den mest effektive måde at løse grænseproblemerne på er at få sat indtægtsgrænserne noget højere op, men der er også forbundet store omkostninger hermed.

Jeg er altså meget villig til at se på de supplerende spørgsmål, som er stillet, under udvalgsarbejdet, blot håber jeg ikke, at det skal forsinke gennemførelsen af dette lovforslag, som jeg ville være taknemmelig for ikke tog alt for lang tid.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til